

Ce nu poate face cancerul

Cancerul este atât de limitat că –

Nu poate schilodi iubirea
Nu poate sfâșia speranța
Nu poate eroda credința
Nu poate distruge pacea
Nu poate ucide prietenia
Nu poate suprima amintirile
Nu poate amuți curajul

Nu poate invada sufletul
Nu poate fura viața eternă
Nu poate înfrânge spiritul

Sursă necunoscută

Tămăduitorii sufletului

În cursul primelor luni după ce am fost diagnosticată cu cancer, nu mă gândeam la vreo altă vindecare în afara celei fizice. Nu mă interesau tehnicile care mă puteau ajuta să fac față mai bine sau care să-mi prelungească speranța de viață cu câteva luni; doar remisiunea sau „calitatea vieții” nu îmi captau nici ele atenția. Refacerea completă era singura opțiune pe care voiam să o accept și eram dispusă să fac orice și să mă duc oriunde ca să o obțin.

După intervenția chirurgicală și încheierea tratamentului de radioterapie, m-am trezit în acea înspăimântătoare zonă crepusculară a vieții de după tratament. Medicii făcuseră tot ce le stătuse în putință și rămăsesem singură cu întrebarea dacă voi apuca anul viitor în viață sau moartă. De dragul sănătății mele mintale, m-am străduit din răspuțeri să mă conving, și pe mine și pe oricine altcineva mă asculta, că mă simțeam bine și că dacă faci cancer nu înseamnă că ai primit o condamnare la moarte. Deviza mea a devenit, „Nu-i anulez pe bolnavii de cancer”. Eram feroce și biciuitoare.

Cu numai două săptămâni mai înainte, drumurile meu și al iubitului meu se despărțiseră. Mă simțeam confuză și înfricoșată de viitor. Singură în pat, noaptea, mă uitam la pereții albi și mă întrebam cine ar putea să-și dorească un pacient de cancer în vârstă de 39 de ani. Viața în apartamentul meu era sinistru de tăcută. Pe urmă, în viața mea a intrat Flora – o pisicuță sălbatică și slăbănoagă, de numai patru săptămâni, plină de viermi intestinali, purici și căpușe. Tremurând și singură sub aripa mașinii mele care era parcată, Flora părea bolnavă fără putință de scăpare. Am apucat-o de

codița zbârlită și am tras. În câteva secunde, aveam mâna zgâriată toată, dar nu m-am lăsat și am dus-o, şuierând și mieunând, în apartamentul meu. În acel moment mi-am dat seama că viața mea singuratică întâmpina cu brațele deschise agitația unei pisicuțe mici, furioase, care să îmi abată atenția de la gândurile mele deprimante.

Odată cu sosirea pisicuței, mi-am mutat toată energia de la mine și de la frământările imaginației și m-am concentrat să o fac bine pe Flora. În afara viermilor intestinali și puricilor, avea și o îngrozitoare infecție virală care îi provocase ulcerații pe limbă, pe obraji și în gât. Știam totul despre ulceralele bucale, așa că am simțit o compasiune necondiționată față de situația mizerabilă în care se afla. A durat săptămâni întregi, dar treptat Flora s-a vindecat și pe parcurs s-a stabilit o relație în noi. Curând, a devenit o minge iubitoare de blăniță ciufulită negru cu alb, care mă aștepta la ușă în fiecare seară când mă întorceam de la muncă. Singurătatea apartamentului meu a dispărut și am păstrat în amintire cu duioșie aventura vindecării noastre *împreună*. Cu toate că viitorul meu părea incert, succesul în cazul Florei a fost ceva ce am putut să realizez.

La numai câteva săptămâni după ce am îngrijit-o și am readus-o pe Flora la o stare de relativă sănătate de pisicuță, a fost diagnosticată cu leucemie felină. Cancer. Veterinarul i-a dat același pronostic jalnic pe care mi-l dăduse și mie oncologul: cel mai probabil era ca Flora să moară în decurs de un an sau doi. Răspunsul meu a fost instantaneu și inconștient. De îndată ce veterinarul Florei a formulat diagnosticul, am și trecut-o la cauzele pierdute. Repede, atașamentul meu emoțional față de ea a încetat, eu începând să mă apăr de durerea morții ei, care știam că avea să vină. Veterinarul mi-a spus că Flora o să moară iar eu pur și simplu am acceptat asta. Am încetat să mai vorbesc și să mă mai joc cu Flora, pentru că atunci când o făceam, sfârșeam plângând-o isteric pe pi-

sicuța mea. Mi s-a părut dificil până și să mă uit la ea. Însă Flora nu m-a lăsat să mă depărtez de ea. Când treceam pe lângă ea, venea după mine. Îmi atingea obrazul cu lăbuța, ezitând, seara, când se încolăcea alături de mine în pat, torcând zgomotos și tare. Dacă eram rece față de ea, părea să nu observe. Flora făcea ceea ce fac cel mai bine pisicuțele: aștepta și urmărea.

În cele din urmă, răbdarea ei s-a sfârșit. Într-o seară am avut o experiență izbitoare legată de atitudinea mea față de Flora. Cum puteam să cred că diagnosticul meu de cancer nu era o sentință cu moartea, când nu vedeam și pentru ea aceeași speranță? Cum puteam să resping orice ființă fără să mă resping implicit și pe mine însămi? Deși îmi făceam de lucru vorbind în gol despre speranță și vindecare, am știut că, la modul cinstit, mă vedeam și pe mine în mormânt.

Această conștientizare a reprezentat un punct de cotitură profund pentru mine. Deși a durat mult, în cele din urmă m-a izbit ca o rafală de grindină. Cât de des, în viața mea, întorsesem spatele durerii, pierderilor și sentimentelor oneste? Trăind o semi-viață, lăsasem de-o parte emoțiile la primul indiciu al unei pierderi și aproape că mă pierdusem și pe mine pe parcurs.

Într-o seară, la scurt timp după iluminarea mea, am aprins o lumânare pentru mine și pentru Flora. Am stat împreună și am privit flacăra și i-am jurat Florei că o să o iubesc fără niciun fel de rețineri atâta vreme cât o să fim împreună, pentru că iubirea pentru ea mă făcea să mă simt foarte bine. Iubind-o pe Flora, am știut că o să găsesc un mijloc să mă iubesc și pe mine – diagnosticul nefericit și tot restul. Pentru amândouă, fiecare zi de viață trebuia să fie o zi pe care o puteam sărbători împreună.

Am început căutările pentru vindecarea Florei, care au cuprins aceleași nestemate ale medicinei complementare pe care le încercasem și eu. Flora a făcut acupunctură, a luat

vitamine, a făcut tratamente homeopatice, terapie prin muzică și culori, băi de detoxificare și a beneficiat de un volum nelimitat de îmbrățișări și afecțiuni. Bolul ei de apă avea în el niște cristale minuscule și colorate. Zgarda avea o culoare verde tămăduitoare.

Însă cel mai important în acest proces a fost schimbarea de atitudine pe care am trăit-o, de la acest „talmeș-balmeș” cum îi spuneau, dezorientați, unii dintre prietenii mei. Vindecarea a încetat să mai fie atât de dureros de dificilă. A devenit distractivă, chiar ceva prostesc. Când le-am spus prietenilor mei că s-ar putea să chem acasă radiesteziști, să caute și să corecteze „vibrațiile energetice negative,” a trebuit să am un simț al umorului al naibii de dezvoltat!

Pe parcursul următoarelor câteva luni, am învățat încetul cu încetul că vindecarea înseamnă ceva mai mult decât bravarea bolii. Vindecarea nu este doar un rezultat final; este un proces. Flora m-a ajutat să rechem bucuria care-mi pierise după tratamentul cancerului și după încheierea relației mele anterioare. Mi-a adus o extraordinară pace prin prezența ei tăcută, plină de încredere. În cele din urmă, când am văzut-o pe Flora vindecată, iubită și prețuită, am știut că nutream aceeași viziune încrezătoare și în ceea ce mă privea.

Acum Flora este o pisică de șapte ani, chivernisită și fericită. Ultimele trei analize de leucemie au fost negative. În momentul revelației pe care am avut-o datorită Florei, am simțit că este un înger trimis să mă învețe că respingerea iubirii nu realizează nimic.

Susan Chernak McElroy